

DE VROUW DIE VAN PICASSO
BLEEF HOUDEN

JULIA BLACKBURN

De vrouw die
van Picasso
bleef houden

Met tekeningen van
Jeffrey Fisher

Vertaald door
Paul van der Lecq

2020

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Copyright © 2020 Julia Blackburn
Copyright Nederlandse vertaling © 2020 Paul van der Lecq
Oorspronkelijke titel *The Woman Who Always Loved Picasso*
Oorspronkelijke uitgever Carcanet, Manchester
Omslagontwerp bij Barbara
Omslagillustratie Jeffrey Fisher
Beelden binnenwerk Jeffrey Fisher
Foto auteur Fiona Makkink
Vormgeving binnenwerk Perfect Service
Druk Bariet Ten Brink, Meppel
ISBN 978 94 031 9990 0
NUR 306

debezigebij.nl

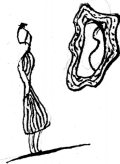
Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

4 juli 2018 en ineens bedenik ik dat ik
over haar zou kunnen schrijven in de
eerste persoon. Ze was zeventien toen
ze hem ontmoette, hij was zesenvertig.

40503

1. Vogel

Het was alsof
mijn hart
door de bloedrode
holte
van mijn borst
omlaag was getuimeld,
om neer te strijken
en zich
klapwiekend
als een vogel
tussen mijn benen
te nestelen.

‘Dit is liefde,’ zei hij.
‘Ja,’ beaamde ik,
‘dit is liefde.’

2. Hands

Ik stond achter een deur van glas
en toen ik die openduwde
en op straat stapte
kwam hij heel dicht
op me staan.

Hij zei me te hebben gezien als schilderij.
Nu moest hij mijn gezicht
zorgvuldiger opnemen,
ik moest hem de volgende dag komen opzoeken.
Hij was Picasso.
Die naam zei me niets.

Hij nam me mee naar een boekwinkel
waar hij in de etalage lag
op de omslag van een boek
geschreven in het Japans.
Ik lachte.

Ik zei hem dat de
zwart met rode
zijden das
die hij droeg
me wel beviel.
Hij gaf hem aan mij
en ik heb hem mijn leven lang
zorgvuldig bewaard.

3. Haar

Ik deed hem denken
aan zijn jongere zus
Maria.
Ze had blond haar
net als zijn vader,
hoewel het haar van zijn vader
op de foto's niet blond lijkt,
net zomin als dat van zijn zus,
alleen in vergelijking
met het zwart
van zijn eigen haar.

Maria stierf aan difterie
toen ze vijf was
en hij tien.
Dat was het jaar waarin een vaccin
werd ontwikkeld,
maar voor haar kwam dit te laat.

Aan de rand van haar bed
legde hij een gelofte af:
als ze in leven bleef
zou hij datgene opgeven
waar hij het meest van hield,
behalve dan van haar
en dat was de schilderkunst.

Ze overleefde het niet
en dus kon hij door;
haar vurige geest
zat op zijn schouder
en zag hem aan het werk.